

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
16.Bhar.166/2019/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten 2019. október 3. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A közúti baleset okozásának vétsége miatt a vádlott ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 27.Bf.9490/2018/5. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A vádlottat a Budai Központi Kerületi Bíróság 2018. április 25. napján kihirdetett, 5.B.1560/2017/5. számú ítéletével bűnösnek mondta ki közúti baleset okozásának a vétségében [Btk. 235. § (1) bekezdés].

Ezért öt 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, a pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1000,- forintban állapította meg, rendelkezett az összesen 150.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztére történő átváltoztatásáról.

A védelmi fellebbezések folytán eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2019. május 16. napján kihirdetett, 27.Bf.9490/2018/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

A vádlottat az ellene közúti baleset okozásának vétsége [Btk. 235. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

Úgy rendelkezett, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.
Ítéletével szemben fellebbezést biztosított.

A másodfokú bíróság ügydöntő határozatával szemben az ügyész jelentett be fellebbezést - tartalmából következően - a vádlott terhére, a vádlott felmentése miatt, a másodfokú bíróság ítéletének a megváltoztatása, a vádlott bűnösségének a megállapítása és vele szemben büntetés kiszabása érdekében.

Az ügyészi fellebbezést a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.498/2019/2. számú átiratában fenntartotta.

Rögzítette, hogy a harmadfokú felülbírálat törvényes lehetősége megnyílt [Be. 615. § (2) bekezdés b) pont].

Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta.

Az ügyészség azon a véleményen volt, hogy a másodfokú bíróság részben tévesen egészítette ki az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást, mert „a jogkérdésre vont következtetést is a tényállás részévé tette” (másodfokú ítélet 3. oldal alulról 2. és 4. bekezdés).

A főügyészség jogi álláspontja szerint törvénysértő volt a vádlott felmentése. A vádlott ugyanis megsértette a közúti közlekedés szabályait, amikor jobbra bekanyarodó jármű vezetőjeként nem biztosított elsőbbséget az útesttel mellett lévő, attól jobbra eső kerékpárúton érkező jármű részre [KERSZ 31. § (5) bekezdés b) pont]. E vonatkozásban gondatlanság terheli, mert az alapos meggyőződési kötelezettséget elmulasztva tévesen mérte fel a sértett által hajtott kerékpár sebességét.

Az ügyészség álláspontja szerint, a bírói gyakorlatból az következik, hogy akkor is megállapítható a büntetőjogi felelősség, ha a jármű vezetője a kijelölt gyalogosátkelőhelyen szabálytalanul áthaladó kerékpárost üti el. Ezen túlmenően, a jelen ügyben elbírált balesettel összefüggésben nem az elütés helyszíne, hanem az a döntő tényező, hogy a sértett ezt megelőzően - a vádlott észlelésének az időpontjában - a kerékpárúton haladt. Emiatt a vádlottnak elsőbbséget kellett volna biztosítania a számára, melyet a vádlott elmulasztott. E közlekedési szabályszegés okozati összefüggésben áll a sértett súlyos sérülését eredményező balesettel, emiatt meg kell állapítani a vádlott vád szerinti bűnösségét.

Az ügyészség összegzően azt indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlott bűnösségét állapítsa meg közúti baleset okozásának a vétségében [Btk. 235. § (1) bekezdés], a vádlottal szemben - az elsőfokú bíróság által helyesen számba vett büntetéskiszabási körülmények figyelembevételével - szabjon ki pénzbüntetést [Btk. 33. § (4) bekezdés, 50. § (1) és (3) bekezdés] és a vádlottat kötelezze az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére [Be. 574. § (1) bekezdés].

A védő a másodfokú ítéletre reflektálva írásbeli "nyilatkozatot" nyújtott be. Ebben a másodfokú bíróság ítéletének a ténybeli és jogi helyességét hangsúlyozta.

Álláspontja szerint a törvényszék részéről a bizonyítás kiegészítése szükséges volt, a szakértő másodfokú tárgyaláson történt meghallgatása szolgáltatta azokat a ténybeli alapokat, amelyek az ügy jogi megítélése szempontjából nélkülözhetetlenek voltak.

A megalapozottá vált tényállás jogi értékelése körében helyes és a Kúria gyakorlatának is megfelelő (Bfv.1734/2016/6.) a másodfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy az elsőbbség kijelölt helye térben nem terjeszthető ki, ez ugyanis "jelentősen megnövelné az áttekintés időigényét és indokolatlanul súlyosítaná a meggyőződési kötelezettség terhét". Ugyancsak megfelel a joggyakorlatnak az az állásfoglalás is, hogy a gyalogosátkelőhelyen kerékpárját hajtva áthaladó sértettnek a járművekkel szemben nincs elsőbbsége.

A vádlott nem szegte meg a közlekedés szabályait, így "bűnössége nem nyerhet megállapítást".

A sértett ezzel szemben több közlekedési szabályt is megsértett. A gyalogosátkelőhelyen leszállási kötelezettségét elmulasztva, kellő körültekintés nélkül, relatív nagy sebességgel kívánt áthaladni. A baleset bekövetkezése kizárólag ezekre a szabályszegésekre vezethető vissza.

A törvényszék helyesen ismerte fel és értelmezte a baleset szempontjából releváns közlekedési szabályszegéseket.

A védői „nyilatkozat” így tartalmában, a másodfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását célozta. A harmadfokú nyilvános ülésen az ügyész az átiratban írtakat fenntartotta.

Változatlan álláspontja szerint a vádlott megsértette a jobbra kanyarodás során öt elsőbbségadásra, illetve általános szabályként a kellő figyelem és körültekintés tanúsítására kötelező közlekedési szabályokat (KRESZ 31. § (5) bekezdés b) pont és 3. § (1) bekezdés c) pont). A vádlott oldalán tehát - az egyéb tényállási elemek mellett - a vád tárgyává tett bűncselekmény elkövetési magatartása is megállapítható.

A tények jogi értékelése körében az elsőfokú bíróság döntésének a helyességét hangsúlyozta. Indítványában a másodfokú ítélet megváltoztatása, a bűnösség megállapítása, a büntetés kiszabása és az egyéb jogkövetkezmény alkalmazása tekintetében az átiratban foglaltakat megismételte.

A harmadfokú nyilvános ülésen a védő ugyancsak fenntartotta a beadványában írtakat.

Az indokok megismétlésével fenntartotta azt az álláspontját, hogy a vádlott nem szegte meg a közúti közlekedés szabályait, a baleset kizárólag a sértett többszörösen szabályszegő magatartása miatt következett be.

A másodfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

A vádlott a harmadfokú nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg. A másodfellebbezés a távollétében a Be. 617. §-ára figyelemmel, a Be. 599. § (5) bekezdése alapján elbírálható volt.

Az ügyészi másodfellebbezés alaptalan.

Helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor ítéletével szemben fellebbezési jogot biztosított, ugyanis amikor az első fokon elítélt vádlottat felmentette, az elsőfokú bírósággal ellentétes döntést hozott [Be. 615. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) pont].

A vád tárgyát egyetlen bűncselekmény képezte, a másodfokú bíróság elsőfokú bíróságával ellentétes döntése e cselekményért való büntetőjogi felelősség megállapíthatóságára vonatkozott, ezért a harmadfokú felülbírálat teljes körű volt, az egész másodfokú ítéletre kiterjedt [Be. 618. § (1) bekezdés a) pont, aa) alpont].

A felülbírálat így vonatkozott a másodfokú ítélet megalapozottságának a vizsgálatára is, annak szem előtt tartásával, hogy az esetleges megalapozatlanság csak akkor küszöbölhető ki, ha az első vagy a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján, vagy helyes ténybeli következtetés levonásával a megalapozott tényállás megállapítható [Be. 619. § (1) és (3) bekezdés].

A harmadfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy az első-, és másodfokú bíróság betartotta-e a perendi szabályokat [Be. 618. § (1) bekezdés b) pont]. Az eljárási rendelkezések megtartásával kapcsolatos vizsgálat megelőzte a felülbírálat körébe tartozó egyéb kérdések értékelését.

Jelen ügy eljárási sajátossága volt, hogy a büntetőeljárás két perrendi törvény hatálya alatt zajlott. Az elsőfokú eljárásban az 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) rendelkezései, míg a másodfokú eljárásban már a 2017. évi XC. törvény (Be.) rendelkezései voltak az irányadók.

Az eljárási rendelkezéseket mind az elsőfokú-, mind a másodfokú bíróság megtartotta.

A kerületi bíróság eljárása tekintetében kiemelendő, hogy jogszerűen vonta a bizonyítékok körébe a vádlott és a sértett rendőri jelentésekbe foglalt nyilatkozatait, miután az érintettek a tárgyaláson, eljárási pozíciójuknak megfelelő figyelmeztetést követően a jelentésben foglaltakat tartalmában

fenntartották. A gyanúsított és a tanú vallomása nem foglalható jelentésbe [korábbi Be. 168. § (1) bekezdés] Ezen eljárási résztvevők jelentésben rögzített közlései, csak a törvényes figyelmeztetésük, és az elmondottak ezt követő fenntartása után válhatnak a vallomásuk részévé és értékelhetők bizonyítékként (Be. 185. § (3) és (4) bekezdés).

Ugyancsak törvényesen ismertette hivatalból az elsőfokú bíróság tanú nyomozás során tett vallomását, mivel a tanú a történetekre a tárgyalás idején már nem emlékezett [korábbi Be. 297. § (1) bekezdés].

A törvényszék a másodfokú nyilvános ülésen helyesen észlelte, hogy az ügy megalapozott elbírálásához a műszaki szakértői vélemény szóbeli kiegészítése, e szakértő tárgyalási meghallgatása, vagyis bizonyításfelvétel szükséges, ezért törvényesen járt el akkor, amikor az ügyet tárgyalásra tűzte ki (Be. 600. § (1) bekezdés b) pont).

A másodfokú tárgyaláson a szakértő meghallgatása perrendszerűen történt [Be. 196. § (2) bekezdés]. A szakértő meghallgatásával az ügy teljes körben felderítetté vált.

A törvényszék az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás, részben az általa felvett bizonyítás alapján törvényesen egészítette ki. [Be. 593. § (1) bekezdés a) pont]. A kiegészítés pontos, mindenben megfelel az iratok tartalmának és a felvett bizonyítás eredményének. A felvett bizonyítás körében a szakvélemény aggálytalanul elfogadható volt, objektív adatokon nyugodott, a bizonyítékok részletes értékelése nem vált szükségessé.

A másodfokú ítéletben e vonatkozásban írtak, csupán annyi kisebb korrekciót igényelnek, hogy a törvényszék által lefolytatott bizonyítás nem terjedt ki a vádlott kihallgatására. Az erre vonatkozó utalást a másodfokú ítélet 3. oldal 5. bekezdésből a harmadfokú bíróság mellőzte.

A tényállaskiegészítés minden eleme szükséges volt.

A harmadfokú bíróság nem osztotta az ügyészségnek azt az álláspontját, hogy a kiegészítések egyes elemeit - vagyis a másodfokú ítélet 3. oldalának alulról a 4. és 2. bekezdést - mellőzni kell, mert azok a jogi értékelés körébe tartoznak.

A kifogásolt részek az ütközés elkerülhetőségére vonatkoznak. A másodfokú bíróság azt rögzítette, hogy a vádlott a sértett „lehaladást észlelve nem tudta volna elkerülni a balesetet, mert ekkor a gépkocsi már túlhaladt a kerékpáros nyomvonalán", illetve, hogy „abban az esetben, ha a kerékpáros követi a kerékpárút nyomvonalát, akkor a baleset nem következett volna be, a gépkocsi kihaladt volna előre, ami kb. 0,4-0,5 másodperces időeltérést jelentett volna a gépjárművek érintkezéséhez képest".

Mindkét kiegészítés a bizonyítás eredményeként megállapítható tényeket tartalmazza. E tények a tényállás szükséges elemei. A jogkérdések körébe a baleset elkerülhetőségének, vagy el nem kerülhetőségének a jogi konzekvenciái tartoznak az esetleges szabályszegések és a baleset közötti okozati összefüggés büntetőjogi felróhatóságának (relevanciájának) a vizsgálata körében.

A harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan [Be. 619. § (1) bekezdés].

A másodfokú bíróság az indokolt kiegészítéseket követően, jogi értékelésének az eredményeként azt rögzítette, hogy „nem állapítható meg a vádlott terhére róható, a balesettel okozati kapcsolatban álló közlekedési szabályszegés” (másodfokú ítélet 4. oldal 1. bekezdés).

Emellett azonban elmulasztotta mellőzni az elsőfokú bíróság ítéletének azon részeit, amelyek a vádlott felróható közlekedési szabályszegéseit rögzítik, a kiegészített ítéleti tényállás ugyanis változatlanul tartalmaz olyan megállapításokat, amelyek a vádlott elsőbbségadási kötelezettségére, annak megsértésére, a baleset vádlott terhén való felróhatóságára utalnak.

Ezért a harmadfokú bíróságnak az iratok tartalma alapján a tényállást helyesbítienie kellett [Be. 619. § (3) bekezdés]. Az ítélet tábla az irányadó tényállásból mellőzi:

- az elsőfokú ítélet 2. oldal 5. bekezdésben írt mondat utolsó két tagmondatát, vagyis azt a szövegrészt, hogy: „azonban az elsőbbségadási kötelezettségéhez és a kanyarodás biztonságos végrehajtásához szükséges alapos meggyőződési kötelezettségét elmulasztotta, tévesen mérte fel a kerékpáros sebességét”;
- az elsőfokú ítélet 2. oldal 6. bekezdésből a feltevés „téves” voltára történő utalást, az érintett szövegrész helyesen: „a vádlott abban a feltevésben haladt be”; és
- az elsőfokú ítélet 2. oldal teljes 7. bekezdését, amely szerint: „Amennyiben a vádlott az alapos meggyőződési kötelezettségét teljesítette volna, meggyőződhetett volna a kerékpáros sebességéről, melynek tudatában megállással biztosíthatta volna az elsőbbséget és elkerülhette volna a baleset bekövetkezését”.

Az ítélet tábla a helyesbített tényállás alapulvételével vizsgálta, hogy helyesen döntött-e a másodfokú bíróság, amikor a vádlottat bűncselekmény hiányában felmentette az ellene emelt vád alól.

A törvényszék álláspontja szerint nem állapítható meg olyan vádlott által megvalósított közlekedési szabályszegés, ami okozati összefüggésben állna a bekövetkezett balesettel (másodfokú ítélet 4. oldal 1. bekezdés).

A harmadfokú bíróság egyetértett a másodfokú bíróság jogi érveivel.

A közúti baleset okozásának vétségét az követi el, aki a közúti közlekedés szabályainak a megszegésével másnak vagy másoknak gondatlanságból súlyos testi sértést okoz [Btk. 235. § (1) bekezdés]. A törvényi szabályozásból következően a büntetőjogi felelősség megállapításának a feltétele a közúti közlekedés szabályainak a vétkes megszegése, a szabályszegéssel okozati összefüggésben a baleset, illetve a törvényi tényállásban meghatározott biológiai sértő eredmény bekövetkezése, és az, hogy az eredmény tekintetében az elkövető gondatlan bűnössége megállapítható legyen (BH2018. 3. [26]).

Annak vizsgálatánál, hogy az elkövetési magatartásként a közúti közlekedés szabályainak a megsértése megvalósult-e, azt kell elemezni, hogy a balesethez vezető forgalmi helyzetben, a balesetben érintett résztvevőkre milyen közlekedési szabályok vonatkoznak.

Jelen ügyben az ilyen módon kijelölhető közlekedési szabályok kiválasztásánál az a meghatározó, hogy a balesetben és az ahhoz vezető közlekedési konfliktushelyzetben két jármű, egy személygépkocsi és egy kerékpár az érintett, illetve, hogy mind az ütközés, mind az ahhoz vezető - a résztvevők által szándékolt - mozgásfolyamatok a gyalogosátkelőhely területéhez köthetők. A

járművek összeütközése a gyalogosátkelőhelyen történt, ezt a pozíciót a kerékpáros nem háritási manőver eredményeként érte el, a sértett a gyalogosátkelőhelyen kívánt kerékpárját hajtva az úttesten áthaladni.

A gyalogosátkelőhely a gyalogosok számára kijelölt közlekedési terület. A gyalogosok úttesten, keresztirányban történő áthaladásának, elsőbbségi joggal védett (egyik) helye [KRESZ 21. § (5) bekezdés]. Az ezt biztosító rendelkezés - a szabály forgalombiztonsági jelentősége miatt - a gyalogosok oldaláról jogosultságként, a járművezetők oldaláról kötelezettségként is jogszabályi megfogalmazást nyert [KRESZ 21. § (7) bekezdés, illetve 43. § (1) bekezdés].

Gyalogosátkelőhelyen a kerékpárral is csak gyalogosként, a kerékpárról leszállva, a járművet tolva lehet átkelni. Megjegyzi a harmadfokú bíróság, hogy - szemben a védelmi állásponttal - ez a szabály a gyalogosátkelőhelyre vonatkozó szabályok tartalmából és nem a KRESZ 54. § (4) bekezdéséből következik, ami csak a balra bekanyarodó kerékpárosok speciális forgalmi helyzetében írja elő tételesen a járműről történő leszállás kötelezettségét.

A gyalogosátkelőhelyre vonatkozó szabályok a gyalogos és a jármű forgalmi viszonyát rendezik, a szabályok járművek egymás közötti forgalmi viszonyára nem alkalmazhatók. Mind a személygépkocsi, mind a kerékpár, jármű [KRESZ 1. számú függelék II. a) pont].

Így az elsőbbségi jogosultságra vonatkozó rendelkezés a gyalogosátkelőhelyen járműként áthaladó kerékpáros javára nem értelmezhető. Ahogy arra a másodfokú bíróság is helyesen utalt, a joggyakorlat ezt az elvet következetesen érvényesíti (másodfokú ítélet 4. oldal 3. bekezdés). A Kúria állást foglalt abban a kérdésben, hogy: „a gyalogosátkelőhelyen a kerékpáron áthaladónak nincs elsőbbsége. Elütése esetén ezért az általános balesetelhárítási kötelezettség mikénti teljesítésétől függően alakul a gázoló büntetőjogi felelőssége” (BH2016. 164., azonos tartalommal EBH2007. 1587.). Az eseti döntés egyben kimondta azt is, hogy az ilyen módon keresztirányban haladó kerékpáros tartozik elsőbbségadási kötelezettséggel az úton szabályosan haladó járművek részére (id. BH [52. pont]).

A KRESZ a jobbra bekanyarodó jármű vezetője számára az elsőbbségadás kötelezettségét az úttesttől jobbra eső kerékpárúton érkező jármű és gyalogos részére írja elő [KRESZ 31. § (5) bekezdés b) pont].

Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság a Kúria Bfv.II.1734/2016/6. számú határozatára hivatkozva, hogy az elsőbbségi jog szempontjából a forgalmi előny kijelölt helye érdemben nem terjeszthető ki (másodfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdés) (hivatkozott kúriai határozat [26] pont). A kiterjesztő értelmezés tilalmát kimondó határozat az elsőbbségi hely mintegy 1,5 méteres körzetére már kizárja az elsőbbségi szabályok alkalmazását, amely távolság azonos a jelen ügyben megállapítható távolsággal.

A kerékpárút és a gyalogosátkelőhely közvetlen egymás melletti vezetése a kerékpáros elsőbbségi helyének értelmezhetőségét nem érinti.

Más ugyanis az elsőbbség tartalma a kerékpárúton a jármű - jármű viszonyában, és más a gyalogosátkelőhelyen a gyalogos - jármű viszonyában.

Azt a járművet, amelynek elsőbbsége van, az elsőbbségadásra kötelezett nem kényszerítheti haladási irányának vagy sebességének a hirtelen megváltoztatására. Azt a gyalogost, akinek elsőbbsége van, az elsőbbségre kötelezett nem akadályozhatja és nem zavarhatja áthaladásában (KRESZ 1. sz. függelék III. b) pont). A forgalmi szabályok az elsőbbségi jog érvényesülése során a jogosulttól együttműködést várnak el a forgalom normális menetének a biztosítása érdekében. Az elsőbbségre jogosult jármű vezetőjétől elvárt a sebességének és haladási irányának a nem „hirtelen”, a forgalom

normális menetében szokásos, kismértékű megváltoztatása. A gyalogos oldalán elvárt az úttestre lépés veszélytelenségéről való meggyőződés [KRESZ 21. § (6) bekezdés].

A kifejtettek tükrében figyelmet érdemel az is, hogy a vádlott haladása akkor sem lett volna szabályellenes, ha a sértett a kerékpárúton halad át az útkereszteződésben. A sértett változatlan sebességgel történő haladása esetén a vádlotti jármű 0,4-0,5 másodperccel korábban kihaladt volna a sértett nyomvonalából, ami a 16-18 km/óra (4,4-5,0 m/s) sebességgel haladó személygépkocsi viszonylatában több mint másfél méteres legkisebb kihaladási távolságot jelent. Ez a távolság a kerékpáros oldalán alkalmazott enyhe (nem hirtelen) fékezéssel, és ezáltal az áthaladás helyére történő későbbi odaéréssel biztonságos kihaladási távolságra növelhető.

Az adott forgalmi helyzetben a kerékpárút előtti vádlotti megállást a másodfokú bíróság is a „defenzív” vezetői magatartás körébe tartozónak tekintette (másodfokú ítélet 5. old. 1. bekezdés), ilyen magatartás pedig nem elvárható, mert azt megalapozó sajátos körülmény nem állt fenn (pl. a sértett nem volt a közlekedés fokozott védelmet élvező résztvevője).

Helyesen utalt arra is a másodfokú bíróság, hogy a bírói gyakorlat szerint akkor állapítható meg a járművezetőnek a felelőssége gyalogosátkelőhelyen járműként áthaladó kerékpáros elütéséért, ha egyéb, a gyalogosátkelőhely megközelítésével kapcsolatos szabályt megsértett, (mérsékelt sebességgel történő megközelítés, a gyalogos átkelőhely előtt megálló jármű mellett elhaladás tilalma), vagy balesetelhárítási kötelezettségének nem tett eleget.

Ilyen közlekedési rendelkezés megszegése a vádlott oldalán nem állapítható meg.

A gyalogosátkelőhelyen, illetve annak körzetében gyalogos forgalom nem volt, így erre tekintettel a sebesség mérséklésének ez sem volt oka. Megjegyzi a harmadfokú bíróság, hogy a vádlott olyan alacsony sebességgel haladt, hogy még e feltétel fennállása esetén is teljesítette volna a mérsékelt sebesség kívánalmát (BH1995. 502.).

A balesetelhárítási kötelezettség a KRESZ 3. § (1) bekezdés c) pontjában írt - általános tartalmú - szabályból levezethető konkrét szabály. Értelmezhetőséget a joggyakorlat pontosan kidolgozta (BH2010. 205., BH2005. 276., BH2013.205., BH2010. 174., BH2009. 4., BH2006. 385., EBH2004. 1104., BH2011. 241., BH2007. 74, BH2004. 173).

A sértett szabálytalan úttestre haladásával létrehozott veszélyhelyzet elhárítására a vádlottnak nem volt fizikai lehetősége. A vádlott veszélyhelyzet hárítási kötelezettsége a sértett lehaladásának pillanatában éledt fel. Ezért bír jelentőséggel az, hogy a sértett lehaladásakor a vádlott által vezetett személygépkocsi eleje már túlhaladt a sértett nyomvonalán, vagyis a vádlott oldalán sem sebességváltoztatással, sem irányváltoztatással nem volt elkerülhető a járművek ütközése. Így a balesetelhárítás körében elvárt további tényezők részletes elemzése jelen ügy kapcsán nem szükséges.

Megjegyzi a harmadfokú bíróság, hogy nem volt helytálló az ügyészség érvrendszerében, hogy a vádlottnak felróható közlekedési szabályszegésként a KRESZ 31. § (5) bekezdés b) pontja mellett a KRESZ 3. §. (1) bekezdés c) pontjában írt szabályt is felrótta. A következetes gyakorlat szerint az utóbbi csak konkrét közlekedési szabályszegés hiányában alapozhatja meg a felelősséget (BH2004. 173.), és nem azonosítható a gondatlanság büntetőjogi fogalmával (Btk. 8. §) sem.

A fentiek szerint a vádlott oldalán a balesettel összefüggésbe hozható közlekedési szabály megszegése nem volt megállapítható. Ez által a vádlott büntető törvénybe ütköző tényállásszerű magatartása sem valósult meg. Ezért helyes a másodfokú bíróság felmentését kimondó rendelkezése. A felmentést megalapozó eljárási rendelkezés, nyilvánvaló elírás folytán javítást

igényelt (másodfokú ítélet 5. old. 3 bekezdés), a felmentés okát jelölő jogszabályhelyet harmadfokú bíróság a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontjaként jelöli meg.

A vádlott felmentésére tekintettel törvényes a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés is.

A harmadfokú bíróság figyelmezteti a vádlottat és a meghatalmazott védőt, hogy ha a vádat az ügyész képviselte, és a bíróság a vádlottat az 566. § (3) bekezdésében meghatározott eset kivételével felmenti, az állam az ügydöntő határozat jogerőre emelkedésétől számított egy hónapon belül - jogszabályban meghatározott mértékben - megtéríti a vádlott költségét, továbbá meghatalmazott védőjének díját és költségét [Be. 576. § (2) bekezdés].

A harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét helyes indokai alapján helybenhagyta [Be. 623. §].

Budapest, 2019. év október hó 3. napján

Dr. Ujvári Ákos s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fülöp Ágnes Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Lőrinczy Attila István s.k.
bíró

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 16.Bhar.166/2019/7. számú végzése folytán a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 27.Bf.9490/2018/5. számú ítélete 2019. év október hó 3. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év október hó 3. napján

. Ujvári Ákos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelével:
tisztviselő